

ватската военна, ние потеглихме отъ игрището за да извършимъ прѣдвиденото въ програмата шедствие.

Гледката тоя мигъ бѣ чудесна. Неможе се ни описа, нито изказа. Човѣкъ трѣбваше да бжде тукъ за да види и почувствува. Всички улици бѣха пълни съ народъ. Ние се движехме между стѣна отъ народъ. Всички прозорци на къщитѣ бѣха пълни съ народъ. Дамитѣ махаха непрѣстанно кърпитѣ си и ни обсипваха съ цвѣтя, а всички непрѣкъснато поздравяваха ту съ „ура“, ту съ „здравѣй“, ту съ „наздаръ“, ту съ „чодемъ“¹⁾ ту съ „здрaво“!

Така обсипвани съ цвѣтя и сърдечни привѣтствия, които трогваха и най-коравото сърдце, ние прѣминахме по край къщата на Бана Пейчевича и стигнахме въ единъ часа прѣдъ зданието на „Соколъ“. Тукъ на стълбитѣ образуваха шпалиръ всички знаменосци съ знамената, а въ срѣдата между тѣхъ се появи вмета на градъ Загребъ, който съ една кратка и прочувствуванa рѣчь поздравя всички соколи и юнаци съ „добрѣ дошли“ и обясни значението на тоя соколски съборъ за Славянството. Слѣдъ него говори п. прѣдседателя на хърватската соколска управа г. Ц. Акачичъ и на края хърватския студентчески хоръ изпѣ славянскитѣ химнове.

Прѣзъ цѣлото шедствие нашитѣ юнаци бѣха най-много акламирани. И тукъ хърватитѣ ясно показаха своята обичъ къмъ българитѣ. Тѣ ни дадоха първо мѣсто при шедствието и това обърна вниманието на всички. И макаръ, че това малко ни стѣсняваше, като една млада още организация, нѣ-

1) „Наздаръ“ е чехски, „чодемъ“ — полски, „здрaво“ — сърбо-хърватски соколски поздравъ.